

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.194 van 20 juni 2024
in de zaak A. 235.513/VII-42.139**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 januari 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 265.596 van 16 december 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.826 van 1 april 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Farah Jessous, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 19 augustus 2021 een (vierde) aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, meer bepaald zijn neef van Nederlandse nationaliteit.

Op 24 augustus 2021 weigert de verwerende partij verzoekers aanvraag (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 24 september 2021 tegen de voormelde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 december 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), van “de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals bepaald in het arrest Ouhrami dd. 26.07.2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de terugkeerrichtlijn (HVJ C-225/16) en zoals bepaald in het arrest K.A. tegen België dd. 08.05.2018 met betrekking tot artikel 20 VWEU (HVJ C-82/16)”.

5. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij meent omwille van een bestaand inreisverbod een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te kunnen nemen en zodoende het attest van immatriculatie als onbestaande te kunnen beschouwen met een simpel schrijven in plaats van met een “bijlage 20”. Hij acht dit in strijd met artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. tegen België* (hierna: arrest K.A.). Bij de aanvraag tot gezinshereniging heeft de verwerende partij met de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2021 impliciet doch zeker werd ingetrokken. De Raad van State heeft in verschillende arresten bevestigd dat beslissingen van de verwerende partij, waarbij een aanvraag

niet in overweging of in aanmerking werd genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn. Volgens verzoeker miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van het artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en zijn eigen eerdere rechtspraak door te oordelen dat de verwerende partij zijn aanvraag wel zou hebben onderzocht en dat wel zou kunnen worden verwezen naar een inreisverbod. Verzoeker haalt een arrest aan waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat een aanvraag om gezinshereniging niet “onbestaande” kan worden verklaard of geweigerd omwille van een inreisverbod, ook niet wanneer er geen afhankelijkheid blijkt te bestaan tussen het familielid en de Unieburger. Het arrest *K.A.* is immers enkel van toepassing op derdelanders-familieleden van statische Unieburgers, niet op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer. Nu verzoeker in het bestreden arrest wordt beschouwd als een derdelander-familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en dus niet als een derdelander bedoeld in richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115), heeft hij een recht op binnenkomst en verblijf in de gastlidstaat dat slechts kan worden beperkt in geval van gebruik van valse informatie of documenten die hebben bijgedragen tot verkrijgen van verblijf of in geval van fraude of andere onwettige middelen of om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Verzoeker laat gelden dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing evenwel niet afdoende blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of hij onder één van de weigeringsgronden van artikel 43 van de vreemdelingenwet valt. Daarom had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van artikel 20 van het VWEU en richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’

moeten vaststellen doordat verzoekers aanvraag niet in aanmerking werd genomen wegens het hem in het verleden opgelegde inreisverbod dat niet steunt op redenen van openbare orde.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami*, (hierna: arrest *Ouhrami*) waarin wordt verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene daadwerkelijk het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Het arrest van de Raad van State waarnaar in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen, vormt geen grond om verzoekers aanvraag niet in overweging te nemen. Het oordeel dat een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert, is achterhaald door het arrest *K.A.*, waarin het Hof van Justitie duidelijk stelt dat een derdelander-familielid van een statische Belg geen voorafgaand wettig verblijf in de lidstaat veronderstelt, nu dit familielid zijn verblijfsrecht rechtstreeks put uit artikel 20 van het VWEU. Verzoeker merkt op dat de aanvankelijk bestreden beslissing enkel verwijst naar eerder geweigerde verblijfsaanvragen en ervan uitgaat dat verzoeker geen afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon kan bewijzen, doch hij heeft bij het indienen van de huidige aanvraag tot gezinshereniging niet de kans gekregen zijn dossier te actualiseren.

Beoordeling

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Er moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de door verzoeker op 19 augustus 2021 ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking heeft willen nemen. Verweerder heeft deze aanvraag immers onderzocht en in de eerste vastgesteld dat verzoeker om een recht op verblijf op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden niet alleen moet aantonen dat hij aan de in voormelde wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet, doch ook dat hij over een recht op binnenkomst beschikt. Verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker actueel geen recht op

binnenkomst geniet, aangezien hij is onderworpen aan een inreisverbod. Verzoeker houdt onterecht voor dat hem slechts het verblijf kan worden geweigerd indien hij niet voldoet aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten of in het geval van fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde. Hij gaat met zijn standpunt immers voorbij aan het feit dat uit artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de toegang tot het Rijk kan worden geweigerd aan een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is en een verblijf in beginsel niet kan worden toegestaan aan een vreemdeling die niet tot een binnenkomst is gerechtigd. Verweerder is vervolgens nagegaan of de bepaling van artikel 20 van het VWEU eventueel een belemmering zou kunnen vormen om verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen en heeft geoordeeld dat dit niet het geval is. Verweerder heeft in dit verband, met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie (HvJ 87 mei 2018, nr. C-82/16), gemotiveerd dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn, in België verblijvende, Nederlandse neef blijkt. Hij heeft uiteengezet dat dan ook niet kan worden vastgesteld dat verzoeker niet zou kunnen worden gescheiden van zijn neef en er dus niet kan worden besloten tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht. Verweerder heeft dus geenszins louter verwezen naar een eerder opgelegd inreisverbod, doch ook een verdere toetsing in het licht van de verplichting die, volgens hem, kan voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU doorgevoerd. Verzoekers verwijzing naar arresten van de Raad waarin werd vastgesteld dat verweerder louter heeft verwezen naar het bestaan van een inreisverbod is dan ook niet relevant.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet meer kan verwijzen naar de op 8 april 2021 genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod omdat hem een attest van immatriculatie werd afgegeven. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, het bestaan van deze maatregel niet aantast. De afgifte van een attest van immatriculatie schort de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel slechts op in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag. Verzoeker stelt derhalve onterecht dat door de afgifte van een attest van immatriculatie het hem eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten als ingetrokken moet worden beschouwd en het daaraan gekoppelde inreisverbod bijgevolg ook niet meer zou bestaan. Verzoeker toont voorts niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat de bestreden beslissing hem niet, zoals voorzien in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, onder de vorm van een ‘bijlage 20’ ter kennis werd gebracht. Het gegeven dat verweerder geen gebruik maakte van een bepaald model om een beslissing te betekenen leidt immers niet tot de conclusie dat deze beslissing zelf door enig gebrek is aangetast.

Verzoekers uiteenzetting dat de administratieve diensten van de gemeente waar hij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie indiende hem ingevolge deze aanvraag

een ‘bijlage 19ter’ moesten afgeven laat de Raad ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.”

Anders dan verzoeker voorhoudt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat wel een onderzoek ten gronde is gebeurd en dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen op grond van het bestaan van een inreisverbod en van de vaststelling na onderzoek ten gronde dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie met zijn Nederlandse neef, de referentiepersoon, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Om van een verblijfsrecht te kunnen genieten, moet de aanvrager-derdelander noodzakelijkerwijze het recht hebben om het Belgisch grondgebied binnen te komen. De erkenning van het verblijfsrecht vereist derhalve niet alleen dat voldaan is aan de voorwaarden voorzien in de artikelen 47/1 e.v. *iuncto* 40bis, en 41 van de vreemdelingenwet maar ook dat de betrokkene niet het voorwerp is van een inreisverbod genomen in toepassing van de artikelen 1, 8°, 74/11 of 43 van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek, die ervan uitgaat dat zijn verblijf enkel werd geweigerd op grond van het bestaan van een inreisverbod, mist feitelijke grondslag.

Uit het dossier blijkt, hetgeen op zich niet wordt betwist, dat op 8 april 2021 beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod in hoofde van verzoeker werden genomen. Waar verzoeker voorhoudt dat deze impliciet doch zeker zouden zijn ingetrokken door de afgifte van een “bijlage 19ter” bij het indienen van zijn aanvraag tot gezinshereniging, gaat hij voorbij aan de *supra* geciteerde correcte overwegingen in het bestreden arrest betreffende artikel 1/3 van de vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt inderdaad gesteld dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, het bestaan van deze maatregel niet aantast en dat de afgifte van een attest van immatriculatie de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel slechts opschort in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Verzoekers kritiek faalt wat dat betreft naar recht.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt met betrekking tot het aan verzoeker op 8 april 2021 gegeven inreisverbod, waaraan verzoeker geen gevolg had gegeven:

“Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet dienstig naar het hem opgelegde inreisverbod kan verwijzen omdat hij zich nog steeds in het Rijk bevindt. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie in het arrest dat verzoeker aanhaalt (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*) slechts uitspraak heeft gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten, dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Zo overweegt het Hof van Justitie in voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt ‘om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten’ en dat aan deze doelstelling ‘afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken’ (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370). In zoverre verzoeker verwijst naar andersluidende rechtspraak van de Raad kan het volstaan te benadrukken dat deze arresten geen precedentswaarde hebben.”

8. In artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod omschreven als “een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115. Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt “de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend”.

In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *Ouhrami* gesteld “dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”. Daarmee heeft het Hof enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, anders dan verzoeker voorhoudt, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest *Ouhrami* integendeel dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest *K.A.* gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een

derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”.

Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging

Verzoekers kritiek als zou geen rekening mogen worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod omdat hij er zelf nog geen gevolg aan heeft gegeven, faalt naar recht.

9. Het Hof van Justitie van de Europese Unie onderzoekt in het arrest *K.A.* wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

Zoals reeds blijkt uit de beoordeling in punt 6 *supra*, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij heeft onderzocht of dergelijke afhankelijkheidsverhouding te dezen bestaat en vastgesteld dat dit niet het geval is. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in het middel aangehaalde bepalingen, zoals geïnterpreteerd in de aangehaalde arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet heeft geschonden.

10. In de mate dat verzoeker laat gelden dat hij niet zou vallen onder de toepassing van het arrest *K.A.* en hij daartoe ook verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin zijn standpunt zou worden bevestigd, dient te worden opgemerkt dat het gaat om een voor de eerste maal in de graad van cassatie opgeworpen en derhalve niet ontvankelijke kritiek. Ook de aanvankelijk bestreden beslissing is immers uitdrukkelijk gesteund op de toepassing van het arrest *K.A.*, zodat verzoeker niet aantoont dat hij niet in de mogelijkheid was zich reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te richten tegen de desbetreffende beoordeling. Dit klemmt des te meer nu verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veeleer een tegenstrijdig standpunt innam, waar hij er zich net over beklaagde dat hij niet de kans zou hebben gehad de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van zijn Nederlandse neef te bewijzen. Verder hebben arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde, *a fortiori* niet voor de Raad van State.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker als neef van een in België verblijvende Nederlander niet valt onder de familieleden waarop richtlijn 2008/115 niet van toepassing is en waarvoor in artikel 2.3 van die richtlijn wordt verwezen naar artikel 2.5 van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 ‘betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore)’.

Net omwille van het voorgaande, diende dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker onder één van de weigeringsgronden van artikel 43 van de vreemdelingenwet valt.

11. In antwoord op verzoekers kritiek dat hij bij het indienen van de in het geding zijnde verblijfsaanvraag niet de kans zou hebben gekregen zijn dossier te actualiseren, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de aanvankelijk bestreden beslissing een antwoord vormt op verzoekers vierde verblijfsaanvraag zodat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat hij niet de kans kreeg om aan te tonen dat de relatie met zijn neef dusdanig is dat de weigering om hem toe te laten tot verblijf tot gevolg zou hebben dat deze neef zijn recht van vrij verkeer niet zal kunnen uitoefenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat verzoeker ook niet aantoont dat hij enig stuk heeft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de weigering van verblijf enige impact kan hebben op de verblijfsrechtelijke situatie van zijn neef, van wie verzoeker jaren gescheiden leefde, of van diens mogelijkheden om gebruik te maken van zijn recht op vrij verkeer.

Verzoeker betwist noch ontkracht deze motieven en toont op geen enkele wijze de onwettigheid ervan aan.

12. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig juni tweeduizend vierentwintig,
door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams